

Gérard de Villiers

DRUMUL DAMASCULUI

1

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthé*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: **LE CHEMIN DE DAMAS (I)**
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2013 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de

SAS : Drumul Damascului / Gérard de Villiers ;
trad.: Eugen Damian. - București : Meteor Publishing,
2013-

vol.

ISBN 978-606-8469-01-0

Vol. 1. - 2013. - ISBN 978-606-8469-02-7

I. Damian, Eugen (trad.)

821.133.1-312.4=135.1

Gérard de Villiers

DRUMUL DAMASCULUI 1

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

**METEOR
PUBLISHING**

CAPITOLUL I

Zenad Henniye opri Hyundaiul alb chiar după ieșirea din Maaraboun, un cătun situat între frontiera siriană și Baalbek, parcându-l pe acostamentul plin de pietriș. Se uită la ceasul Gucci: patru și jumătate. Amantul ei întârzia.

Aici asta nu însemna mare lucru. Hussein al-Fahrahidi venea de la Damasc și întârzierea sa putea fi provocată de o mulțime de motive.

Mai întâi, pentru că era vorba de o călătorie clandestină, ceea ce explica faptul că nu intra în Liban pe drumul principal, Damasc-Beirut, ci pe această șosea mică aflată mult mai la nord de câmpia Bekaa și străjuită de un post de frontieră puțin folosit. Hussein făcea parte cu siguranță din Mukhabaratul sirian Al-Ascariya¹, lucru care-i conferea destulă libertate, însă în acest moment în Siria toată lumea era extrem de agitată.

Damascul devenise un oraș mort care se golea la căderea nopții, siguranța cetățenilor fiind grav afectată. Bande de indivizi cu cagule pe cap furau

¹ Serviciul de Informații Militare al Armatei.

mașini sau atacau oamenii fără să se știe dacă era vorba de membri ai poliției secrete sau de simpli golani.

Siria era măcinată de un război civil ascuns, purtat de opozanții clanului al-Assad, alawiții care guvernau Siria de patruzeci de ani, sprijiniți de Frații Musulmani sirieni și de anumite elemente din Al-Qaida, înarmate și finanțate de Qatar și de Arabia Saudită.

Evident că membrii clanului al-Assad îi pândeau pe potențialii trădători, fiind gata să lovească nemilos.

Zenad Henniye știa că amantul ei de suflet, Hussein al-Fahrahidi, făcea parte dintre cei suficient de puternici pentru a sprijini o lovitură de stat care să-l înlocuiască pe Bashar al-Assad cu un lider mai puțin bătător la ochi, ales la palat, cu scopul de a păstra puterea în mâinile alawiților și aliaților acestora, creștini, kurzi, druzi și chiar sunniți.

Libaneza opri motorul mașinii și își aprinse o țigară, pândind șoseaua pustie.

Pe acest drum de munte circulația era rară, fiind frecventat doar de locuitorii din zona graniței. De fapt, acest itinerar reprezenta un ocol imens în raport cu șoseaua normală, deoarece trebuia să urci în nord până la Baalbek, apoi să cobori spre sud, în direcția Zahle, pentru a regăsi drumul către Beirut.

Peisajul era grandios: munți arizi cu vârfurile înzăpezite, fără urmă de viață în afară de câțiva arbuști, fără sate... Pe jos, se putea trece ușor în Siria escaladând muntele care domina Bekaa.

Inima lui Zenad Henniye începu să bată mai repede: din față se apropia o mașină. Din păcate, nu era decât un Golf vechi cu numere libaneze, condus de un individ cu barbă și turban.

Pentru a-și mai omorî timpul, femeia o sună pe prietena ei cea mai bună, Farah Nassar, care avea o afacere cu bijuterii și căreia îi spunea totul despre viața sa intimă.

Îi răspunse robotul.

Femeia înclină oglinda retrovizoare și își examinează chipul, apoi își refăcu conturul buzelor. Își subliniase sprâncenele cu negru, se dăduse cu albastru în jurul ochilor, iar acum termina prin a-și scoate în evidență buzele cărnoase.

Avea niște sâni magnifici și neretușați – o excepție în Liban – , exact cum îi plăcea aman-tului său. Încă de pe vremea când venea s-o vadă la Beirut, în timpurile normale, era burdușit cu Viagra, ceea ce-i permitea să-i aducă lui Zenad un omagiu imediat și uneori brutal.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să descopere că era excitat ca un vier, gata s-o stră-pungă.

Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Fiind foarte mică de înălțime, bărbații nu se întorceau

după ea pe stradă. În schimb, respecta cu exactitate canoanele de frumusețe ale lui Hussein al-Fahrahidi: durdulie, cu fese bombate și tari, și mai ales cu acest piept, pe care sirianul îl putea maltrata fără să riște să-l mutileze.

Pentru întâlnire, Zenad Henniye își pusese o rochie de mătase cu nasturi în față, perfect mulată, și ciorapi cu portjartier negru, obligatoriu atunci când venea vorba de ofițerul sirian. El o inițiasse în domeniul acestui accesoriu vestimentar; se uita la o mulțime de filme pentru adulți în care toate femeile erau astfel echipate. Cum nu se vedeau în fiecare zi, n-o deranja deloc să se costumeze pentru el.

Și chiar o excita...

Ora cinci.

Curând, se va lăsa seara.

Zenad se întrebă dacă nu cumva intervenise ceva neașteptat. Evident că nu puteau comunica prin telefon. Toți se ascultau între ei, iar amantul său ocupa un post oficial.

Femeia își propuse să mai aștepte o jumătate de oră înainte de a se întoarce la Beirut, deschise radioul și închise ochii, visând la seara care urma. Era conștientă că Hussein al-Fahrahidi nu venea la Beirut doar de dragul ei, ci pentru că obligațiile îl forțau să sporească numărul călătoriilor în capitala libaneză. Iar ea nu avea decât să profite. În ziua aceea, un „prieten” avea întâlnire acasă la

ea cu sirianul. O discuție la care, mai mult ca sigur, ea nu va lua parte.

Bărbatul care-și anunțase sosirea nu-i dăduse la telefon decât un prenume, John, evident un pseudonim. Vorbea bine araba, cu un ușor accent străin. Probabil american. Pe parcursul scurtului său sejur, Hussein al-Fahrahidi nu va ieși deloc din casă.

Nimeni nu trebuia să știe că se afla la Beirut. Din fericire, Zenad locuia în cartierul Raouche, într-un imobil modern cu parcare subterană, care-i permitea lui Hussein să ajungă la apartamentul femeii fără să se întâlnească cu nimeni.

Tresări din nou: o mașină se apropia dinspre frontiera siriană.

Un vehicul închis la culoare, care mergea încet.

Încetini și mai mult, iar Zenad zări numărul de înmatriculare sirian. De data aceasta, inima începu să-i bată cu putere.

Automobilul întunecat se opri pe acostamentul șoselei, chiar în fața ei.

Zenad Henniye deschise portiera și coborî. O adiere răcoroasă de vânt îi lipi imediat rochia de picioare, scoțând în relief șerpia portjartierului.

Portiera din partea dreaptă a celui alt vehicul se deschise și din interior țâșni afară un bărbat înalt, corpolent, cu fața traversată de o mustață mare și neagră.

Ținea în mână o geantă de piele și se apropie în viteză de mașina lui Zenad Henniye.

Nici nu parcurse vreo trei metri, că automobilul care-l adusese până aici întoarse și se îndreptă înapoi spre Siria.

Nou-venitul o strânse pe femeie îndelung în brațe, încântat să-i regăsească formele pline și rotunjite.

– *Habibi*²! gânguri ea, am crezut că nu mai vii...

– A fost greu, mărturisi sirianul, cât pe-acți să nu mai ajung. A mers bine, te-a urmărit cineva?

Zenad nu-și pusese întrebarea.

– Nu, răspunse ea, nu cred. De ce?

– N-are importanță.

Brusc, puse geanta deoparte și o luă în brațe, pipăindu-i corpul cu mâinile lui mari. Una se opri pe coapsa plină a femeii, simțind sub degete șarpele portjartierului.

Se aprinse instantaneu, lipind-o pe Zenad de el.

Acesteia nu-i trebui mult timp să înțeleagă că era la fel de „încărcat” ca și dățile trecute. Ceva tare se ivise în partea de jos a pântecului, cu viteza unei explozii nucleare. Se clătinau pe marginea drumului, măturați de vânt. Cu un gest

² Iubitule.

energic, sirianul apucă rochia de mătase imprimată și o ridică de-a lungul coapselor femeii, dezvelindu-i ciorapii și portjartierul.

Scoase imediat un grohăit excitat și apucă sexul femeii prin chilotul negru.

– *Habibi*, așteaptă, gemu Zenad, ne vede lumea. Vino în mașină!

Îi plăcea când, așezați în fundul mașinii, bărbatul se elibera în gura ei. Așa se cunoscuseră.

În loc s-o asculte, Hussein al-Fahrahidi o împinse spre capota Hyundaiului. Strivită de caroserie, Zenad simți cum mâinile mari ale bărbatului îi apucă sânii și o răstoarnă pe spate, pe tabla calduță a capotei.

– Ești nebun! se împotrivi ea. Suntem pe marginea drumului.

– Nu e nimeni, iar postul de frontieră închide la cinci, replică sirianul.

Prin urmare, n-o să vină nimeni...

Și în plus, se lăsa seara...

Zenad Henniye auzi cum își deschide fermoarul pantalonilor și își spuse că amantul ei avea de gând s-o violeze. Își strecură mâna între trupurile lipite și dădu peste un sex tare și fierbinte. Instantaneu, își simți pântecul umed.

Femeia nu protestă nici când degetele amantului ei se strecurară pe sub elasticul chiloților. Totuși, un rest de pudoare o împiedica să i se dăruiască așa, sub cerul liber.

– Așteaptă, îi propuse ea, mai bine sex oral! Facem dragoste la Beirut.

– Ba facem aici și acum! mormăi sirianul. Întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe o capotă de mașină.

De la sosirea lui, niciun vehicul nu mai trecuse pe șosea. Zenad Henniye simți cum îi slăbește împotrivirea. Membrul gros și fierbinte pe care-l ținea în mână o făcea să-și piardă capul. Făcu totuși o ultimă încercare.

– Vino în mașină! suspină ea, mă așez peste tine.

Îi plăcea la nebunie să încalece coapsele musculoase și să se înfigă până în prăsele.

Hussein al-Fahrahidi nu răspunse. Tocmai încerca să-i scoată chiloții trăgându-i de-a lungul coapselor.

Brusc, mormăi furios:

– Tâmpito! Iar ai greșit!

Zenad Henniye își pusese chiloții pe sub portjartier, iar asta îl împiedica să-i scoată dacă nu scăpa mai întâi de ciorapi, lucru pe care sirianul nu voia să-l facă nici în ruptul capului.

– Iartă-mă, gemu Zenad. Vino în mașină.

Hussein al-Fahrahidi înțelese că nu exista decât o singură soluție. Prinse din nou elasticul chiloților și îl dădu la o parte. Apoi, cu mâna strângă, își lipi sexul de cel al lui Zenad, care râse nervos.

– Așteaptă, n-o să reușești!

În același moment, simți cum mucoasa i se desface împinsă de carnea tare și fierbinte care se înfipse dintr-o mișcare în pântecul ei. Brațele ei cuprinsesă gâtul de taur al amantului său și își îndoi picioarele pentru a se deschide și mai mult.

Centimetru cu centimetru, mădularul lui Hussein îi forța sexul strâmt. Zenad gemu de plăcere.

Parcă niciodată nu fusese atât de bine! Își imaginase de atâtea ori aceste momente și asta o excitase și mai mult.

Nu se mai gândea la mașinile care ar fi putut trece pe lângă ei. De altfel, n-a trecut niciuna.

Hussein al-Fahrahidi încetă să se mai miște, rămânând culcat peste amanta sa.

Apoi reîncepu mișcările, iar Zenad își simți mucoasa devenind tot mai elastică, până când bărbatul alunecă în ea fără efort, scoțând grohăituri de plăcere.

Își spuse în gând că Hussein avusese o idee bună! N-ar fi putut face asta pe o stradă din Beirut.

Dintr-odată, Hussein o bombardă atât de violent, încât capul lui Zenad se lovi de parbriz. Simți cum o inundă un lichid cald și scoase un țipăt de șoricel, gemând:

– *Ya, habibi! Ya, habibi!*

Orgasmul i se declanșă spontan, apoi deveni moale ca o păpușă stricată.

Cu o încetineală exasperantă, sirianul își retrase membrul încă tare, iar Zenad avu impresia că măsoară kilometri...

Se depărtă puțin, iar Zenad se ridică în momentul în care Hussein se încheia la pantaloni.

– *Yallah*³! zise el. Ne ajung trei ore! Știi că am întâlnire.

Deschise portiera Hyundaiului și se lăsă să cadă pe scaun.

Zenad Henniye nu se simțea în apele ei; faptul că nu trebuia să-și îmbrace chiloții după ce făcuse dragoste îi dădea o senzație ciudată. Pântecul încă îi ardea.

Își lăsă în jos rochia și se urcă la volan.

Cu gesturi mecanice, porni mașina, întoarse și o luă spre Baalbek. Practic, nici după Maaraboun nu era circulație.

Hussein al-Fahrahidi deschise geanta și scoase un pistol-mitralieră Scorpio, fixă încărcătorul și îl puse pe podea.

– Ți-e frică de cineva? întrebă Zenad intrigată.

– Nu, zise sirianul, sunt prudent.

Drumul continua drept înainte. Pe partea opusă se vedeau luminile Baalbekului.

³ Să mergem.

Curând, începură serpentinele care coborau până la târgul din valea Bekaa. Înainte de a ajunge acolo, cotiră la stânga.

Apărură două faruri aprinse în spatele lor. O mașină care venea probabil din Maaraboun. Mergea mai repede decât ei, așa că-i ajunse din urmă cu ușurință, anunțându-i cu farurile că urma să-i depășească. Hussein al-Fahrahidi se întoarse și tresări.

– Nu-i lăsa să treacă! strigă el.

Era prea târziu. Fără să bănuiască nimic, Zenad se trăsese mai spre dreapta.

Întoarse ușor capul atunci când celălalt vehicul ajunse la nivelul ei. Îi stătu inima-n loc. Geamul dinspre ea fusese lăsat în jos și prin el ieșea țeava unui Kalașnikov.

Cele două mașini rulau una lângă alta. Hussein al-Fahrahidi scoase o exclamație și se aplecă să înșface pistolul Scorpio.

Se auziră primele împușcături. O rafală lungă mătură locurile din față. Zenad văzu fulgerele albe, simți o lovitură violentă în cap și își pierdu cunoștința. Amantul ei încasase deja câteva proiectile; unul îi străpunsese gâtul, iar un altul îl lovise în cap.

Mașina cealaltă accelerează în timp ce Hyundaiul lui Zenad mergea în zigzag pe șosea, după care pătrunse pe acostament și se răsturnă.

*

* *

Doi bărbați coborâra în goană din vechiul Peugeot și alergară spre Hyundaiul răsturnat în șanț.

Nu luase foc, însă niciunul dintre cei doi pasageri nu dădea vreun semn de viață.

Pentru a fi cu conștiința împăcată, unul dintre bărbați îndreptă Kalașnikovul spre corpurile inerte și lansă o rafală lungă, apoi se îndepărtă, întorcându-se la Peugeot.

Mașina porni aproape imediat pe serpentinele care duceau la Baalbek. Se lăsase întunericul, iar automobilul rămas pe acostament de-abia se mai distingeau.